

वा० रा०

॥ ६७ ॥

सुखदुःखयोःसमां ॥ अस्यैवविवरणंसमानसुखदुःखिनीं ॥ नेतुं वनमितिशेषः ॥ २० ॥ नचेच्छसि नैवेच्छसीत्यर्थः ॥ २१ ॥ अननुमतौ हेतुर्विजनत्वं श्वश्रूप्रभृतिरक्षकजनरहितत्वं ॥ २२ ॥ एवमुक्त्वा अननुमतिबोधकवाक्यमुक्त्वा स्नापयंतीवेत्युक्त्या तस्याअपि वास्तवदुःखाभावोद्ध्वनितः ॥ रामवाक्यस्य नाट्यतयाज्ञानात् ॥ २३ ॥ सांत्वयन् सांत्वक्यान्युवाचेत्यर्थः ॥ २४ ॥ इतिरामाभिरामेश्रीरामीयेरामायणतिलके वा० अयो० एकोनत्रिंशःसर्गः ॥ २९ ॥ ॥७॥ ॥३॥ वनवासनिमित्तार्थं वन

भक्तांपतिव्रतांदीनांमांसमांसुखदुःखयोः ॥ नेतुमर्हसिकाकुत्स्थसमानसुखदुःखिनीं ॥ २० ॥ यदिमांदुःखितामेवंवनंनेतुंनचेच्छसि ॥ विषमग्निजलंवाहमास्थस्येष्ट्युकारणात् ॥ २१ ॥ एवंबहुविधंतंसायाचतंगमनंप्रति ॥ नानुमेनेमहाबाहुस्तानेतुंविजनंवनं ॥ २२ ॥ एवमुक्त्वातुसांचिंतांमैथिलीसमुपागता ॥ स्नापयंतीवगामुष्णैरश्रुभिर्नयनच्युतैः ॥ २३ ॥ चिंतयंतीतदानींतुनिवर्तयितुमात्मवान् ॥ क्रोधाविष्टांतुवैदेहींकाकुत्स्थोबहुसांत्वयन् ॥ २४ ॥ इत्यार्षेश्रीरामा० वा० आ० अयो० एकोनत्रिंशःसर्गः ॥ २९ ॥ ॥७॥ सांत्वयमानातुरामेणमैथिलीजनकात्मजा ॥ वनवासनिमित्तार्थंभर्तारमिदमब्रवीत् ॥ १ ॥ सातमुत्तमसंविग्रासीताविपुलवक्षसं ॥ प्रणयाच्चाभिमानाच्चपरिचिक्षेपराघवं ॥ २ ॥ किंत्वाभिमन्यतवैदेहःपितामेमिथिलाधिपः ॥ रामजामातरंप्राप्यस्त्रियंपुरुषविग्रहं ॥ ३ ॥ अनृतंवतलोकोयमज्ञानाद्यदिवक्ष्यति ॥ तेजोनास्तिपरंरामेतपतीवदिवाकरे ॥ ४ ॥ वासनिमित्तानुमतिसिद्ध्यर्थं ॥ १ ॥ उत्तमसंविग्रा अतिभीतासैवप्रणयात्स्नेहात् अभिमानोत्पन्नमिष्टत्वेनरहसिकोपप्रीत्यादिप्रयुक्तसकलवचनार्हइत्येवंरूपः परिचिक्षेप सोपहासवचनमुक्तवती ॥ २ ॥ पुरुषविग्रहं आकारेणपुरुषं क्रिययातुस्त्रियमेव त्वांजामातरंप्राप्य मेपिता किमभिमन्यत तवतत्त्वंनज्ञातवानित्यर्थः ॥ यदिजानीयात् मांतुभ्यं नप्रयच्छेदितिशेषः ॥ ३ ॥ यदिमांविहाय भवान्वनगमनभारंवक्ष्यति प्राप्स्यति बहप्रापणेऽस्यरूपं ॥ तदायदिदंलोकोवदति रामेयत्तेजस्तत्पतिदिवाकरेनास्तीवेति तदज्ञानादिवगदितमनृतंभविष्यतीतिशेषः ॥ बतेतिखेदे खेदानिशयव्यंजकतयाच न्यूनपदत्वादिनदोषः ॥ ४ ॥

अ० का०

॥ ६७ ॥